

**Den sörgande turtur-dufwan,
eller Åtskilliga bedröfweliga
sånger, under wac...**

Nordenflycht, Hedvig Charlotta,

1700-1829 81 A Br.

National Library
of Sweden

NORDENFLYCHT, H. CH.

Nitt. 40

Den sörigande turter-däven

(15)

0

1700-1829

Stb. 100
1743

NORDENVELYCHT, H. CH.

Vitt. So.
Verldel. poen.
(Br.)

Uth. So.
(1743)
1700-1329

Den
Förgande

Furtur = Dufwan,

Eller

Åtskilliga bedröfweliga

Sånger,

Under Bacfra MELODIER sam-
mansatte

Och

Samlade af en Medlidande
Åhörare.

STOCKHOLM,

Trykt hos LARS SALVIUS. 1743.

af H. Ch. Nordenflycke

1791

THE

NEW

AND

REVISED

EDITION

OF

THE

CONSTITUTION

OF

THE

UNITED STATES

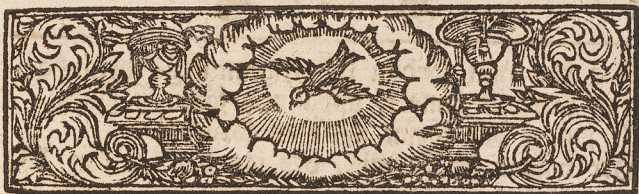
OF AMERICA

Til den hufwa och ömsinta PHILOMELA.

Westfega Philomela! du åstundar we-
ta, huru den ensammas Turturdus-
wan förnöter sina stunder. Ach! på
et ganska beklageligt sätt. Hon har utwalt
til boning en Enslighet, hwarest Stillhes-
ten regerar öfwer alt, undantagandes i henn-
nes Hjerta. Wid Sjökanter på detta enslis-
ga stället bestådar hon Wågorna, dem hon
blandat med sina tårar. Hon hwilar sin mat-
ta fot på några torra Cypresser, utan at
finna hwila til sit Sinne. Om dagen sjun-
ger hon om sin bedröfwelse, och natten til-
bringar hon i suckande. Hennes ögon blun-
da aldrig förr än Solen med sin glantz för-
gyller Horizonten, och låckar all ting til lif
oek glädje. Då faller hon i dwala; ty henn-
nes bittra tillstånd kommer intet öfwerens
med denna glada rörelsen. Hennes saknad är
alt för stor, och hennes sorg utan like.
Smärtan är målad i hennes ögon: den utwi-
sar, at glädien ligger qwasd i hjertat. St-
her! hennes klago-sånger, de äro både ömkel-
ge oek håftige; Men du, Allfelig Philome-
la! lärer intet förundra dig öfwer dem, eme-
dan du sjelf fät til del et så ömt hjerta,
at du så innerligen gladdes af hennes sällhet,

när hon bodde med sin ljufwa Makas i Pa-
radis lunden, och du äfwen så noga kände
denna Makas förmoner, hwars hastiga
bortgång rörer alla Lunders inbyggare. För
dig, kära Philomele! och dina ömsinta likar
äro desse sorge = Toner samlade. De som äro
så lyckelige och intet blifwit födde med slika
hjertran, eller ock genom annan styrka öf-
wervunnit en så öfwerflödigt ömhet, de, sä-
ger jag, böra intet se dem.

Farväl.

Mel: Så skiljes ondt och godt, den sköna 2c.

Sag strider med mig sjelf, at dämpa
ned den smärta,
Som bor fördold; men har sit wälde
i mit hjerta,
Der hon med dubbla skott mit öma sin-
ne skär,
Och i en stadig fart, så hemligt mig förtär.

Men som jag i mig sjelf des wälde ej kan dämpa,
Hwi skal jag då uti en ewig tysthet kämpa?
En sådan tysthet är en Olja på min brand:
Min plåga får der af mer magt och öfwerhand.

Den tiden är sin kos, de stunder platt förstörda,
På hwilken jag försökt, at lätta af min börda
I troana wännens sköt, som lindrade mit qwal;
Men är nu döf och tytt, til alt mit sorge tal.

Sy må jag för mig sjelf utgjuta mina tårar,
Och repa ynligt up den smärta, som mig sårar:
Det är så sorgens art, at finna ro och lust
Uti sit eget djup, i klagan, gråt och pust.

Här skal jag brista ut, hwar äro ord at finna?
Hur kan dock tungans ljud mit hjertas mening hinna?
Så håstigt sorgeswall, så plågsamt tanke lop
Kan ej af toma ord så lugn, och rånas op.

Jag kan min fordna lust ej utan skräck betänka:
 Jag kan mit sinne ej uppå min jämmer sänka,
 Att jag ej blir försat uppå en forges-sjö,¹
 Der vågor vråka mig, der iag dock ej kan dö.

Min Herde! är det sant, at du mig har förlåtit?
 Du har ju tröstat mig, när jag har fruktsamt gråtit
 För grymma Afstedz stund, då gladdde du mit hopp,
 Att wi på lika tid skull sluta få vårt lop.

Men Ach! du gick förut, du lemna mig och Hjorden,
 Vår räcka hydda är en forges-kula worden:
 War himlen afvundsam på vår menlösa ro?
 Hvem hade skada af vår öma wänskaps tro?

Hvem war af Adel smak och ej med någe skåda
 Förenings-bandets art emellan lika båda?
 En Sjåla-sämja, som af högge grund utflöt,
 Den jordiff affikt ej förringa eller bröt.

Men de, som utan wal på winst sin wänskap bygga,
 För grofwa systemål den binda och den rygga:
 Som finna allestädz en kärleks wårdig Wån,
 Så snart, som namn och Guld sat Stämpel uppå den.

De kunna om vår ro ock ädla frid knapt drömma,
 Och ey om min förlust, min stora saknad dömma:
 De röna der med blot sit grofwa sinnes köld,
 Och ge sin hårdhet ut för tolamodez sköld.

Ach! rart, och mer än rart, et sådant sinne finna,
 Med hwilket man kan dygd och ädla någon winna:
 Det hyses altid ej i lyckans fagra pratt,¹
 Det waxer snarast til i motgång och förakt.

En pröfswad dygd kan bäst båd råd och styrka gifwa,
 I wänfkap aldrinåst öm, ren och trofast blifwa:
 Han är försökt och fast, är snart med litet nögd,
 Han rörs ej utaf alt, är jemnt til friden bögd.

Uf egit prof han wet, at mänsfior kunna fela;
 Ty kan han läkedom på ljusligt sätt utdela,
 En högmöd, ledsnad, ägg, kallfinnigt lefnad; sätt
 Får rubba någets grund, ell bryta fridens rätt.

Hans ömhet som sig widt til alla Mänsfior sträcker,
 För låra makan dock en dubbel fart upväcker;
 Han täncker talar gör, hwad ljust och dygdigt är,
 Och det, som henne gagn och sinnes styrka bär.

Hans ändamål är det, at sig i dygden styrka,
 Och derigenom sin och Makans sällhet yrka:
 All öfrig åtrå til en werdflig pratt och högd
 Bryr ej hans Sinnes lugn: han är i dygden nögd:

En sådan dyrbar wän är den, som jag begråter:
 En sådan utwald ro ej kommer mera åter,
 En ro, den jag ej nog kan fyllest tala ut,
 Som lika stadig war i början och i slut.

Med dig, utwalda wän! jag Paradiset bygde,
 Dit ljufwa sällskap mig för alla stormer flygde:
 Det lugn, den sälla frid, som i dit inre låg
 War mig en tänkeskrift, som Adla up min hog.

Ach; at min glädje tid är platt förswunnen worden;
 Det enda utaf alt jag önskat mig på jorden.
 Min ljufwa Måka Ach! war hörs din blinda röst?
 Dit milda ögna kast, som gaf mit sinne tröst?

Jag

Jag hör ej flera råd af dina läppar flyta,
 Dit rena sannings ord min oros stormar bryta:
 Det lifswa tal, som har allt skryt ock stånd lagt af,
 Jag ser det Anlet ej, som frid och hugnad gaf.

Nu är mit tid; fördrif, i bittra tårar draga
 Min tunga lefnad; tid, och min förlust beklaga,
 Ej någon jordisk frögd kan mer hugswala mig;
 Hvad skal mig lindring ge? jag har förlorat dig.

Så har jag såled; på min lilla tid förfarit,
 Hvad afrastörsta ro och största smärta warit,
 Men med den skildnad, at min frögd war blot en stund,
 Och sorgen warar til min sista lefnad; blund.

Mel: Da stälka lycka, hvad är ät 2c.

Sin lefnad; lust är skuren af,
 Och döden är min längtan,
 Til dig du mörka tyfsta graf,
 Står all min trängtan:
 På jorden jag ej finner
 Hvad mer min själ sit nöge bår,
 Min glädje borta är;
 Min tid i gråt förrinner,
 Min ungdoms lust försvinner;
 Jag är olyckligt såld
 I grymma sorgens wäld,
 En långsam död för ögon står, den jag dock icke finner,
 Du arma ömma hjärta!
 Kan ej den bittra smärta,
 Som tår dig utan mått,
 Dig ge så dödligt skätt,
 Att lifwets trä må brista,
 Och Adla Själens gnista
 Sit fängel; hus må mista?

Ulla Nymphers Prinsessinna.

Wetlig kom den mörka stunden,
 Då i grunden
 All min frögd blef slutet platt,
 Då de swarta olyfs dimmor,
 Dunder strimmor,
 Bröto ur mit ödes natt.

Då de grymma forge Andar,
 Som upblanda
 All min blod med ångslans frö,
 Togo rum med bitter smärta,
 I mit hjerta,
 Då min glädie måste dö.

Då mit ljus och stjerna gömder,
 Och jag domdes
 Till et mörkt och fästigt qwal,
 Som alt jämnt mit sinne gnager
 Och insagar
 Tåre-ämnen utan tal.

Arma hjerta, kan du tänka
 Och dig sänka
 På din djupa olyfs grund,
 Utan at i stycker brista,
 Och så mista
 Känslan af din plågo stund?

Ja, du måste, fast du båswar
 Och motstråswar,
 Mot din wilja hafwa lif,

Brida dig i böljor wåta,
 Och dig låta
 Sargas af en långsam knif.

Ingen undslugt är förhanden,
 sorgebranden
 Som dig utan uphör tår,
 Kan af hoppets fläckt ej lindras,
 eller hindras:
 Intet hopp mer öfrigt är.

Hårda lag! som mig så följes;
 Och mig höljer
 Med din strånga tuktsans hand,
 Ach! hwad har jag arma brutit,
 Då jag knutit
 Et offylldigt wännskaps band?

Dyra wänskap himla stjerna;
 Nögets Kärna,
 Afbild på et ewigt godt,
 Hwi har jag dit wärde funnit,
 Och så wunnit
 Sötman din i högsta mått?

Hwi har jag dit wäsend fattat,
 Och dig skattat
 Öfwer alt hwad jordiskt är?
 Medan nu din Abla häfwa
 Himla gåfwa
 Mig oändlig smärta bår.

Skall på Nectar följa Galla;
 stormer swalla
 Efter liten lugne tid,

När man trångtar effter fara,
 Alt bewara
 Himlens Råd och dyra frid?

Witna dock mit ömma Sinne,
 och der inne
 Du fördolda samwex grund,
 Om ej glada läffängs frögden,
 gick till högden
 För Gudz gåswo, hwarje stund.

Intet tillstånd war så präktigt,
 Högt och mäktigt,
 Alt min önskan hamna där:
 Röget som en ström mig fölgde
 Och bort skidlgde,
 Alt hwad tungt och plågsamt är.

Hos min Wån war all min trefnad,
 Och Hans lefnad
 War min ljuftwa tanke-ro,
 Intet mot min sällhet wågde,
 När jag ägde
 Dygd och Honom i mit bo.

Hwad ren kärlek mågtar ståncka
 Och man täncka
 Kan om wänskap, blygd och Dygd,
 Alt hwad lustig själe-sämja
 Kan befrämja,
 Niöto Wi i fridens skygd.

Ingen lyfnad til den slården,
 som i werden,
 Nu til högsta wälde går:

Rikedom ock såfång Ära,
 Fingo bära
 Namn af stoft i tankan wår.

Mistro, längtan, agg ock smårta,
 Hwad ens hjerta
 Ur en ljuslig stilhet drar,
 Brydde ej wår sälla lugnad,
 Frið ock hugnad,
 Slogo der sit låger awar.

Ach! hur kunde jag mig önska,
 Att få grönkska
 Wid så ståndig sommar tid?
 Odet har ju sagt de orden,
 Att på jorden
 Gifwes aldrig stadig frið.

Hwad fullkomlig mognad wunnit,
 Att hwad hunnit
 Til sit högsta mål och mått,
 Måste slut och ånda taga:
 Skal jag klaga
 På en oundwiltig lått?

Stillen Er i djupa tankar,
 Som hopsamka
 All den forðna ångla-frögd,
 Den utwalda någes honing,
 Som min wåning
 Gjort til Paradisets högd.

Blömmen bort den forða timma,
 Som uvalimma
 Lif en hårlig middagz sol,

Hvilken straxt i måln gick neder
 Och nu breder
 Swarta skyar på min Pol.

Minnes kraft du grymma plåga,
 som min låga
 Ständig sorje: O! jo ger,
 O! at nu din fart försvunne,
 och jag kunne
 Aldrig minnas glädje mer.

Mel: Säg mit hjerta mig ic.

S Erdslig ro far wål,
 Kom min öma Siäl!

Blif nu hård och fall,
 Mot alt olycks fall,
 Gått dig för,
 Som sig bör,
 Ut anse
 Wål och we,

Lifa nögd; aldrig bögd
 Til en flygtig frögd.

På min lefnads bän, werdsens wida plan

Ar jag nu wid tidens lopp och skifte wan:

Jag har redan fåt min lätt,

Smakat et oskyldigt godt

I det högsta glädje mått,

Som i tiden gifs.

Nu har den sig wänt,

Och mig oro sänt,

Hårdt betalar jag,

Fordna nögek dag,

Nu går tiden bort uti en kulen natt;

Tils min Siäl blir utom tiden satt.

Mel:

Mel: Hör til O! Himla höga Konung, 2c.

HÅ komma mina vakostunder,
 Du mörka långa nattetid.
 Har Solen åter gömt sig under,
 Ut stänka alla ögon frid?
 Men i det samma lemna mig
 En ymnog tid at ångsligt gråta;
 Då göra sig min ögon wåta,
 I stället för at hwila sig.

En tid den sjelf Naturen ännat
 Til lisa för hwar ångslig trött,
 Har sorgen mig til fristad lämnat,
 På den min ångslan mest blir skött:
 De trötta ögon tynas af,
 De falla hop, men utan hwila;
 Ty bittra tanke-stormar ila
 Ifrån mit mörka sorge-haf.

Skall jag ej lugn om natten finna,
 När all ting sofwer och är tyst?
 Kan jag ej nog om dagen hinna
 Begråta glädien, som jag mist.
 Ach! nej, min tid är alt för kort,
 Ut nogsamt min olycka sörga,
 Min oro, som så bittid börja,
 Går ei för än med lifwet bort.

Jag tolamodet säfångt ropar,
 Til styrka för min skrämnda Själ:
 Min smärta mig så öfwerhopar,
 Min saknad mig så swära qwål,
 Ut Himlens blida Nåde-sken
 med bistert måln är öfwerdragit,

Sen han sin nådes skänk gentagit,
Har jag i mörkret stått allen.

Fly bort, i öma hjälpe-röster!
Som gifwa wil min ångslan bot:
Ert toma ljud, Er swaga tröster
Upprycka ei men sorgerot:
Hwad redan skedd ej ändras kan,
Det måste en ju willigt liba,
Men är det lindring i min qwida,
Ät ingen ändring är förhand?

Ach! det är just den hårda knuten,
Som ger min ångslan dubbelt lopp;
Förmåntans tiden är försluten,
Och såfångt är et ifrigt hopp:
Min strånga Dom är redan fäld,
Ei hjälper suckar eller tårar,
Et smickrand hopp mig ej mer dånar,
Jag är på plåge-platsen stald.

Du mörka natt som mig omgiffwer,
Du är en afbild på mit sinn,
Der inne aldrig dager bliffwer,
Der tränges ingen stråla in:
Så fullfölj nu din tyfsta gång,
I morgon når sig solen wisar,
Med nya tårar jag mig spisar.
Och börjar så min klago fång.

Mel: Siff när jag ifrån dig drog: 1c.

När börjar jag min lust.
Men en lust bemängd med galla,

Ut utgjuta suet ock pufst,
 Låta tårar strömligt falla,
 Är den enda ro jag har,
 Är de fordna någon qwar?

Ja, mit sorg-beklämda bröst
 Får af tåre-rågnet andas,
 Och min tanka fattar, tröst,
 När hon med det minnet blandas,
 Som båd lust ock plågsamt är;
 Minnet af min Herde får.

Ut i tiden glömma dig,
 Är omögligt för mit hjerta:
 Och dig samt påminna sig,
 Är en obeskriplig smårta:
 Minnas glömma på en gång,
 Et osäjligt Sjåla-twång.

Sig, din lefnad minna på,
 Dina tankar, dina seder,
 Och de spor du månne gå,
 Till det ljuffta någe leder,
 Si din mildhet, ömhet, tro,
 O! en någsam tankero.

Men i samma tid; fêrdrif,
 Bli som af et dunder slagen,
 När man wet, från detta lif
 Du är redan flött ock tagen:
 Alldrig jag på jorden ser
 Dig med dina gåstwor mer.

Som då mer ej öfrigt är
 An dit ljuffwa namn och minne,

Skal jag, huru det mig tår,
Så intryckat i mit Sinne,
Att du i min tankar all,
In til döden lefwa skal.

Himlen ge din milda Själ,
Som i frid sig endast nöjde,
Ewig frid, et ewigt wäl,
Ja, hon sig så ymnigt frögde;
Som min siäl har lidit qwat,
Sen du gick ur werdens dal!

Mel: Min sorges-tankar håll tillbaka re

SIn fordna skatt, mit ljus på jorden,
Min milda wän! hwar wistas du?
Är du så högt förwandlad worden,
Att jag dig ej kan finna nu?
Ach! ja, din Hydda falnat af
Dit täcka skall i mull försvinner:
Jag aldrig mer de ögon finner,
Som mina ögon glädie gaf.

Så skal jag dig framhårdigt mista?
Får jag dig aldrig här igen?
Din kropp är död, din Andas gnista
Intagit wida Himmelen,
Och jag på jorden famlar här
I jämmer, sorg och oro swäsfwar,

Min skrämnda själ för stormen bästvar,
Och kan ej hamnen komma när.

Mån ej den dagen snart är inne,
Att jag mig må förlofad se,
Att jag får med båd' kropp och sinne
Att wanfligheten affked ge?
När kommer frihets stunden min,
Att ej min matta kropp mer andas,
Att Uskan min med din får blandas
Och Sjålen til din ro gå in?

Jag wet, din ro är frid och hwila,
I ewigt ljus består din frögd,
Din Andå får nu lustigt ila
Ohindrad til Gud; Kårlafs högd,
I den du redan smakat ro,
Förr ån Gud dig ur stoftet högde,
Den dig til frid och mildhet bögde,
Til ljus och sanning, dygd och tro.

Den war, som dig så ömsint gjorde
För armås nöd, för tryftas qwal,
Som hågna dig, når du försporde
De wrångas hat och afvunds tal,
Som wåkte i din Sjåla grund
En ro, som dig beståndigt fölgde,

Den

Den jordska nöjen ej förhöljde,
Som krönte ock din sidsa stund.

O Himla Magt! förlåt min smärta,
Den kärlek jag et skapat get;
Jag har dit milda kärleks hjerta,
I denna kära gåsivan set:

Om gåsivan nu så ljuslig war,
Om Menskio kärlek så förnögde,
Alt den mit hela hjerta bögde,
Hwad tro då icke Gifsvarn har?

Ach! låt mig snart den sällhet hinna,
Alt bli din dyra kärlek wård,
Låt mig min smärta öfwerwinna,
Och gör mig i din Schola lård!

Min Anda aldrig hwilo får;
Men af en stadig långtan brinner,
Tills jag et kärleks ursprung finner,
Som aldrig slut och ändring när.

Imedlertid min lefnads wandel

Jag träkar fram på tunger ban,
Och aldrig mer jag någon handel
Med jordska någon sluta kan:

Jag har des lösa grunder set,
Nu tror jag den, som alt framskaffar,

En wårk til ewig tid ej straffar;
Men dem en säker ro beret.

Mel: Ångslighet är mit dagliga näste ic.

Simmel! dit hot kan stoftet ej draga,
Ach! huru är din tuftan så swår!
Wi äro jord, ja bräckliga swaga,
Ho är dock den din styrsel förstår?
Ach! huru kan din kärlek då rönas
I ångest och qual?
Hur skal en själ med tolamod krönas
I plågones dal?
När du tar bort den käraste gåfwa,
Et prof af din nåd,
Kan då en mass dig drefsöre läfwa,
Som ser ej dit råd?
Ewiga nåd! som bor uti ljuset,
Gif utaf nåd, min swaghet mig til,
Gör mig bered, at gå i det huset,
Der du dit ljus rått uplåta will.
Jag har uti otolighets fångslan
Min uselhet kânt,
Ja, all min sorg, min jånner och ångslan,
Eil godo mig hånt;
Härlighets magt! så gör mig dock wårdig,

Uffå

Åskåda dit ljus,
 Fria min själ och gör henne färdig
 Från jordenes grus.

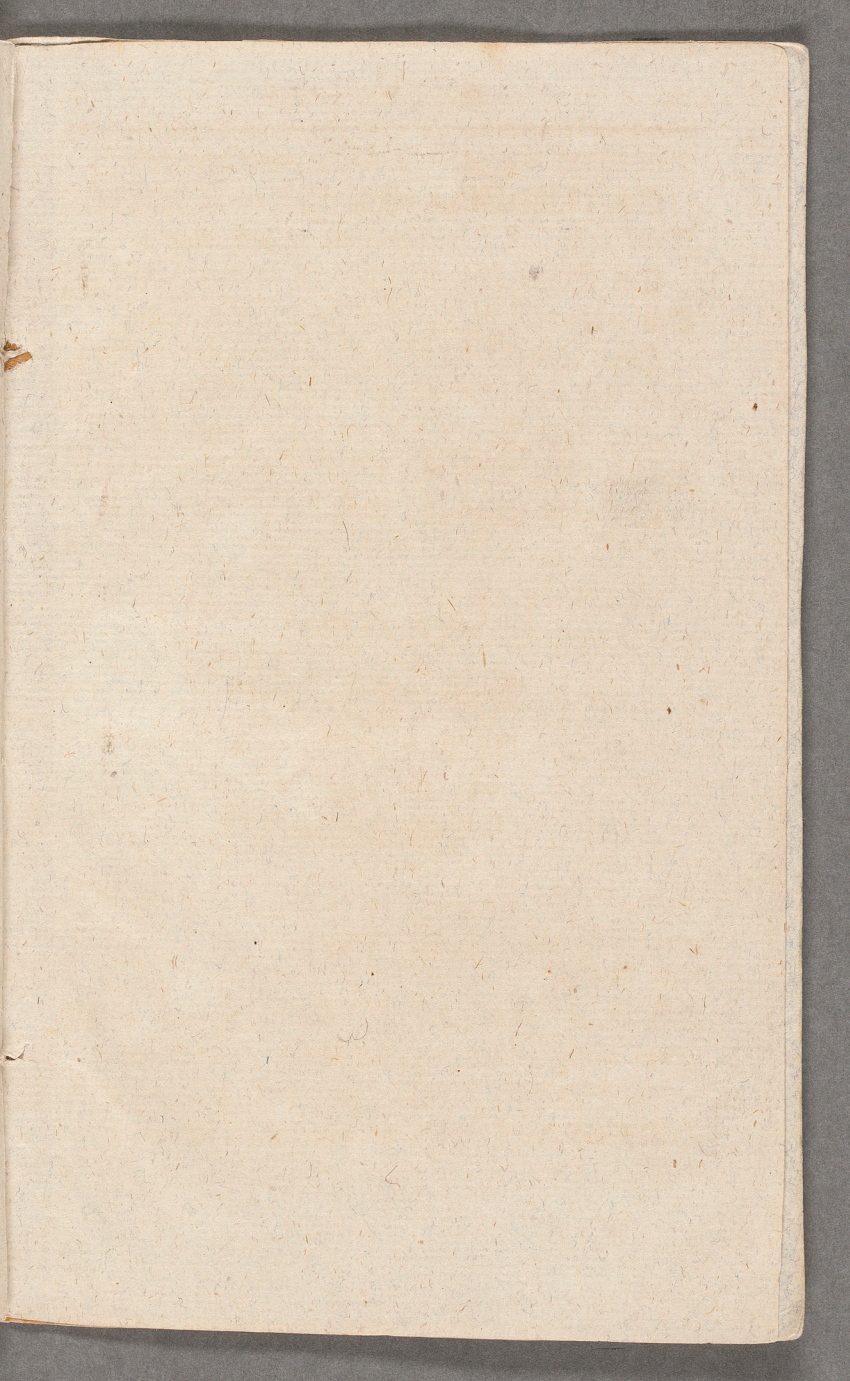
Ach! huru styr förblindelsens dimma
 Då för ditt ljus, ditt ewiga sken,
 När jag får se din kärlek upglimma,
 Härlig och stor, Gudomlig och ren:
 När jag får se, din gärning och styrsel
 Har nåd til sin grund,
 Som vårt förnuft ej ser i sin yrrel
 I frestelsens stund;
 När jag får, glad, de andarna finna
 I renhet och frid,
 Som du har hjälpt at segra och vinna,
 Och frönt deras strid.

Sefnads Beslut.

B Denna enslighet, har jag min boning walt,
 I detta tysta lugn, jag werdsens storm
 betraktar
 All höghet prackt och lust, som lyckan bjuder falt,
 Jag som en flyktig rök, en wäder bubla agtar,
 Här skal jag lära mig at draga tidens of
 I tålmod och hopp, tills frihets stunden nalkas,
 Till

Sills döden löser af mit svåra ångslans dof
 Och all min sorge-eld i säker hwilo swalkas.
 Smedlertid jag här min fordna lust beser,
 Det ljufwa Paradis, som lif en ros förbleknat,
 Och trogna tårar til dens byra minne ger,
 Hwars kärlek, wett och dygd jag i min själ upteknat.
 Här skal jag repa up min Herdes ljufwa namn,
 Här skola klippor på min sorge toner swara,
 Här skal jag göra mig befanter om den hamn,
 Der rena själar få i ewig kärlek wara.

191
192
193
194
195

